

TUNNE- JA AJATUSRUUMIS

Pekka Ervastin esitelmä 6.3.1932

Tunne- ja ajatusruumis eli, niinkuin sitä myös nimitetään, astraali- ja mentaaliruumiis – välistä sitä nimitetään vain astraaliruumiiksi tai sieluruumiiksi – ei ole, niin kuin jo ennen olemme tässä sarjassa sanoneet, mikään varsinainen ruumis, ei mikään organisoitu ruumis vielä, vaikka se siksi on joskus tuleva, vaan se on pikemmin jonkinlainen käyttöväline, ilmiö, voisimme lisätä, aineellinen ilmiö, jos vain silloin muistamme, että aineellisuudella me emme tarkoita mitään fyysillistä aineellisuutta. Onhan sitä myöskin sanottu voimaruumiiksi, voimailmennykseksi, ja silloin on samalla otettu huomioon, että voima ei ole mitään tajuton voima, vaan voima, joka samalla on tajuntaa.

Itse asiassa, kun tahdomme tutkia astraaliruumista, joudumme sangen suuren mysterion eteen, jos tahdomme siihen oikein syventyä, sillä jollemme me ole selvillä siitä, että aineellisuus itsessään on jotain taikavoimaa, jotain hyvin ihmeellistä taikavoimaa tässä maailmankaikkeudessa, taikavoimaa, joka on yhteydessä tajunnan kanssa, niin me emme ollenkaan käsitä tämän maailman aineellisia ilmiöitä. On aivan totta, että ilmenneessä maailmassa, kosmoksessa, ei ole ainetta ilman henkeä, ei muotoa ilman tajuntaa eikä tajuntaa ilman muotoa. Mutta tämä käsite "tajunta ja muoto" nousee niin paljon yläpuolelle sitä jokapäiväistä käsitystä aineesta ja muodosta, että meidän täytyy melkein riisua pois käsitykseltämme se, mitä nimitämme aineeksi ja muodoksi, sillä sillä ei ole meidän tavallisten muotojen tunnusmerkkiä. Se ei ole sillä tavalla rajoitettu, kuin me tavallisesti käsitämme muodon.

Muoto herättää meidän tajunnassamme aina jonkin kuvan rajoituksesta. Tavallisesti muodolla käsitämme ulkopiirteitä. Mutta muodolla voimme myös käsittää väriä, ja silloin meidän ei tarvitse ajatella ulkopiirteitä. Me voimme kuvitella, että avaruus on täynnä väriä, ja silloin on tuo avaruus ilmennyt yhdessä muodossa, mutta se ei ole ulkopiirteitä, vaan väriä. Avaruus on esimerkiksi sinistä tai punaista. Me emme silloin näe siinä ulkopiirteitä, vaan väriä. Me olemme antaneet avaruudelle muodon, vaikka siinä ei ole ulkopiirteitä.

Jos otamme semmoisen käsitteen, jota nimitämme abstraktiseksi, esimerkiksi hyvyys, niin me emme silloin näe mitään muotoa, ulkopiirteitä emmekä väriä. Me emme voi nähdä, että hyvyys olisi punainen tai sininen. Me emme saa semmoista kuvaa tajuntaamme, vaikka sanomme "hyvyys". Ja vaikka tämä hyvyys ilmaisee abstraktista käsitettä, me kuitenkin ymmärrämme ja tajuamme, että siinäkin on muotoa. Se ei ole sama, kuin ääretön elämä. Kun sanomme hyvyys, silloin olemme itse asiassa, vaikka ajattelisimme äärettömyyttä, antaneet sille muodon, ominaisuuden. Me olemme pukeneet avaruuden muotoon, kun annamme sille ominaisuuden hyvyys. Ehkä käsite äärettömyys, jonka annamme avaruudelle, on sekin muotoa. Kun ymmärrämme Einsteinin teoriaa, voimme sanoa, että äärettömyys on sittenkin jotakin rajoitusta. Vaikka se on ääretön, niin se on rajoitusta sillä tavalla kuin ympyrä, joka itse asiassa on ääretön. Kun ajattelemme sen matkan, niin me emme pääse koskaan loppuun, kun kierrämme sen kehää, ja kuitenkin se on muotoa ilmennyksenä. Jos mikään ilmennyksessään on ääretön, on se samalla äärellinen. Jos koetamme keksiä mitä tahansa semmoista, joka meidän mielestämme ei ole muotoa, niin kuitenkin voimme huomata, että se on jotakin muotoa, koska siinä on ilmennystä, vaikka se kadottaa enemmän ja enemmän sitä, mitä jokapäiväisesti nimitämme muo-

doksi.

Kun koetamme tutkia näkymätöntä maailmaa itsessämme, niin läheisestä käyttövälinettä kuin astraaliruumista, niin me kuitenkin joudumme yhteyteen mysterioiden kanssa, kun menemme syvemmälle asiaan, sillä mikään tässä maailmassa ei ole niin yksinkertaista, kuin miltä se ensin meistä näyttää. Meidän astraalinen käyttövälineemme on meidän tunneruumiimme, kaikki meidän tuntemuksemme ja tunteemme. Kaikki, mikä meidän tajunnassamme on tunnetta, on meidän astraaliruumiimme elämää, ilmennystä meidän astraaliruumiissamme. Jos me leikkaamme sormeemme haavan, silloin ei tietysti sormi tunne mitään. Me eroitamme siinä vain muutamia aineosia toisistaan, jolloin tapahtuu häiriö. Sormi ei tunne mitään, mutta tapahtuu jonkinlainen sähkötyös aivoihin, että on jotain tapahtunut, ja sen kautta meidän omassa tajunnassamme tuntuu tuskaa, kipua. Ja samalla kun tuo kipu tuntuu, samalla meidän tajuntaamme nousee jonkunlainen kuva. Vaikka me emme näe, kun leikkaamme sormeemme, nousee tajuntaamme kuitenkin jonkinlainen kuva. Tämä on meidän astraaliruumiimme toimintaa, ja itsessään se ei olisi mitään, jollei siinä olisi tajuava minuus takana. Mutta siinä tulee erittäin vaikeaksi tehdä selvä ero itse tajuavan minän ja aistimusten välillä. Se tulee niin vaikeaksi, että tavallisesti teosofien ja salatieteilijöiden kesken puhutaankin kahdesta minästä, ylemmästä ja alemmasta, ja teroitetaan, että tuo ylempi on ihmisen todellinen minä, mutta lisätään, että tätä todellista minää ihminen ei tunne personallisuudessaan, sillä tässä personallisuudessa vaikuttaa n.s. alempi minä, joka on ylemmän heijastusta. Se on saanut voimaa ylemmästä ja luulee itse olevansa minuus, vaikkei se sitä ole. Personallinen ihminen ei oikeastaan ole minuus. Tätä seikkaa ovat salatieteilijät ja viisaat erikoisesti teroittaneet: "Te elätte harhassa, personallisessa minässä. Se on itsessään

harhaa, sillä se on heijastusta varsinaisesta minästä.“

Mutta mistä sitten johtuu, että ihminen tuntee, ettei hänen minuutensa ole harhaa, vaan kouriintuntuvaa todellisuutta? Siinä ovat länsimaalaiset psykologit oikeassa, että he rupeavat analysoimaan sitä, leikkaamaan palasiksi. Ja mitä siitä jää silloin? Se minuus on kokoonpantu kaikenlaisista ajatuksista ja tunteen ilmauksista. Ilman tätä realistista sisältöä meidän minäämme ei oikeastaan ole. Jos me emme osaa mitään ajatella, tuntea, tahtoa, niin missä on meidän minämme? Näin kysyvät psykologit. Jos erittelemme minän eri osiin, niin mitä siitä jää, jos ei ole ajatusta, tunnetta, tahtoa? Missä on se minä? Salatieteilijät lisäävät: teidän täytyy löytää minä kaiken tämän takaa.

Mutta jättäkäämme tämä. Tosiasia on, että jos rupeamme erittelemään jokapäiväisen ihmisen minää kaikkiin sen eri osiin, niin siitä ei jää mitään. Niin ihminen itsestäänkin pelästyy ja ajattelee. Mutta todellisuudessa ei ole aina niin. Jos me todellisuudessa rupeaisimme sillä tavalla hajoittelemaan ihmisen minuutta, niin jotakin kuitenkin jäisi. Ihminen silloin pakosta löytäisi oman minänsä. Siitä jäisi joka tapauksessa semmoinen tieto, joka ei ole suorastaan ajatusta, tunnetta, tahtoa, semmoinen tieto: minä olen – taikka: olen. Semmoinen tieto olemassaolosta jäisi joka tapauksessa. Mutta tällä tavalla me emme voi leikata ihmisen minuutta, se on hänen itsensä tehtävä.

Joka tapauksessa se, mikä tekee, että ihmisen realinen minä tuntuu niin todelliselta, se on juuri tämä astraaliruumis, se ihmeellinen käyttöväline, se ihmeellinen väriloisto ihmisessä, mikä tekee, että hän tuntee olevansa elävä olento, elävä minä. Se on hänen realinen sisältönsä. Realinen minä on koko tämän minän sisältö. Ja se on toisella nimellä sieluruumis, astraaliruumis, astraalis-mentaalinen ruumis. Ja todella on aivan

silloin ihmeellistä, että ihminen on sellainen olento, kuin hän on, että ihminen osaa tällä tavalla tuntea ja ajatella. Se on kerrassaan ihmeellistä. Sillä jos tutkimme tuota astraaliruumista niin sanoakseni sen alkuperäisten mahdollisuuksien kannalta, niin jääme aivan hämmästyneinä ihmettelemään sitä, että ihminen on voinut muovailta jotain tuommoista itselleen käyttövälineeksi. Ja samalla ymmärrämme, ettei hän omalla voimallaan olisi voinut sitä tehdä, hänen on täytynyt saada enkeleiltä apua.

Ajatelkaamme, kuvitelkaamme, että voisimme ottaa yhden palan astraaliruumista, elävää astraaliruumista, elävää astraaliainetta ja asettaa sen pöydälle ja sitten olisimme semmoisessa suhteessa tuon pöydälle asetetun aineen kanssa, että me tuntisimme ja tietäisimme, mitä kulloinkin siinä liikkuu. Ja ajatelkaamme sitten, että me pistämme jonkinlaisella astraalinelulla tuota ihmeellistä ilmiötä, joka on kuin valokupla pöydällämme, tuota astraalikasaa, ja me olisimme silloin sielullisessa yhteydessä tuon astraaliaineen kanssa. Mitä siitä seuraisi, kun pistäisimme sitten neulalla? Mitä seuraisi, jos itse pysyisimme täysin passiivisina, emmekä ajattelisi, että sitä on pistetty neulalla, ottaisimme vaan omaan tajuntaamme vastaan, mitä tapahtuu, kun siihen pistetään? Meidän tajuntaamme, joka ensin tuntee vähän kipua, nousee miljoonia, kymmeniä miljoonia, aivan lukemattomia kuvia. Tuo astraalinen aine loihtii heti meidän tajuntaamme aivan äärettömiä määriä erilaisia kuvia, jotka selittävät tuota pistosta. Kun me emme olenkaan näe, mitä itse ajatteleimme, vaan olemme aivan passiivisia ja otamme vastaan, niin eivät lopu kaikki ne kuvat, jotka leviävät eteemme, millä tavalla tuota pistosta voi selittää. Ja tähän on kerrassaan ihmeellinen probleemi, jonka eteen ihminen ja kaikki elävät olennot ovat asetetut. Me elämme elävässä maailmassa. Henki tajuaa kaikki väreilyt aineessa ja

herättää aineessa loppumattomia kuvia. Ja hengen tehtävä aineessa on valikoida ja sulkea. Me tulisimme aivan hulluiksi, jos meidät ilman suojaa heitettäisiin aineelliseen maailmaan. Me kuolisimme tai tulisimme hulluiksi, sillä ei olisi mitään määrää meidän mielikuvituksellemme. Nyt on koko meidän ilmennyt elämämme juuri sitä, että meidän pitää oppia hillitsemään tuota taikavoimaa, jota nimitämme aineeksi, elämää itsessämme. Ja kuitenkin me olemme sillä tavalla sidotut siihen taikavoimaan ja tajunta on niin yhtä sen kanssa, että jos ei sillä olisi mitään valtaa ja ennenkuin sillä on valtaa, niin se on sen käsissä. Se on silloin aivan muotojen lukematomuutta, äärettömyyttä ja tajunnan jatkuvaisuutta ja niiden yhtämittaista yhteistä synnyttämistä. Tajunta ja muoto, henki ja aine, yhtä mittaa yhdessä synnyttävät. Se on Jumalan, jumalallisen elämän joku salaisuus.

Kun nyt ajattelemme omaa astraaliruumistamme, niin tiedämme ja muistamme, että se annettiin meille siinä kolmannessa luomispäivässä, jota nimitetään kuumantantaraksi. Tässä kolmannessa mantantarassa me olimme eläinkuntana. Ja silloin semmoiset henkiolennot, enkelijärjestöt, joita nimitetään dynameis, mahdit, he antoivat meille astraaliruumiin siemenen. Se merkitsee psykologisesti katsoen, että me siinä viimeisessä luomispäivässä, kuumantantarassa, opimme juuri tuntemaan kaikenlaisia tunteita, kaikenlaisia semmoisia, jota huomaamme eläinten oppivan. Ja tietysti opimme vähitellen ajattelemaan. Jos me emme voi sanoa itsestämme, että me opimme silloin ajattelemaan yhtä paljon kuin nyt eläimet ollessaan meidän seurassamme ja myöskin villeinä metsässä, vaikkakaan ne silloin eivät opi yhtä helposti kuin ihmisten yhteydessä, niin me kuitenkin opimme ensimmäisiä askeleita ajattelemisessa ja tuntemisessa, aistimuksissa. Ja minkälaisissa olosuhteissa? Ne olosuhteet olivat toisenlaisia,

kun nyt eläinkunnalla on maan päällä. Maapallo ei silloin ollut kiinteä samalla tavalla kuin nyt, vaan se oli juoksevassa tilassa. Ensimmäisessä manvantarassa oli maapallo tulitilassa, se oli lämpöpallo. Toisessa se jo loisti, se oli valoa ja ilmaa. Kolmannessa tuli juokseva aine lisää. Se ei ollut kuin vesi nyt, vaan se oli vettä elementti-merkityksessä, että aine oli juoksevaa. Jos lyhyesti sanoisimme, niin sekä ihmiset että eläimet tuossa kuumanvantarassa olivat ilman luustoa; ne eivät olleet mitään kiinteää, kovaa ainetta, kuten nyt. Jonkinlaisen mielikuvan voimme saada, jos kuvittelemme, että me ihmiset eläiminä olimme aivan pehmeitä olentoja, joilla ei ollut mitään kovaa aineellisuutta. Jos me olisimme olleet kissan tapaisia olentoja, niin me tulisimme huoneeseen ovesta, me emme pääsisi seinän lävitse. Mutta jos ovi olisi ollut suljettu, niin me voisimme tulla sisään avaimen reijästä, sillä me voisimme venyttää itsemme lankamaiseksi, kun ei mitään luustoa ole. Fyysillisen ruumiin siemen oli jo annettu ensimmäisessä, aurinkomanvantarassa, toisessa manvantarassa eetteriruumiin siemen, joten muoto oli olemassa, ja sen ympärille kiteytyi karkeampi, nestemäinen muoto kuumanvantarassa, joka muoto tarpeen vaatiessa muuttui. Semmoisessa ruumiissa asuimme me eläiminä. Ja meille annettiin astraaliruumis lisää. Se merkitsee, että se kolmiyhteinen monadimme, henki, joutui lähempään kosketukseen kaikkien muotojen kanssa, että se saattoi välittömästi ruveta tuntemaan. Kaikki, mitä muodolle tapahtui, se tapahtui tajunnassa. Ne tunteet olivat aistimuksia, hyviä ja vastenmielisiä, rakkautta, suuttumusta, kaikkea semmoista, mikä oli mahdollista siinä tilassa. Meissä, jotka olimme silloin eläimiä, heräsi sen kautta, että jouduimme kosketuksiin erilaisten olotilojen kanssa, erilaisia tunteita, pelon, rakkauden ja palvonnan tunteita. Mutta se, mikä oli tunteessa merkittävää alussa, oli, että nämä tunteet vaihtuivat

yhtä mittaa. Joku voi kestää vähän kauemmin. Ei ollut mitään tajuntaa, joka olisi voinut pitää kiinni, ei ollut mitään muotoa, joka olisi pysytellyt tunteessa. Ja tunne ei pysynyt tajunnassa, vaan muuttui. Sentähden elämä eläinkunnassa oli kovin heikkoa, niinkuin me näemme, että esimerkiksi lasten elämässä on vielä meidän ihmiskunnassamme. Lapsi ei voi keskittää huomiotaan pitkään aikaan. Kuta pienempi lapsi on, sitä pikemmin hän väsyä. Heidän täytyy saada olla vähän niinkuin perhosia, lentää asiasta toiseen. Emme uskalla opettaa heille mitään, ennenkuin heissä on minuus herännyt. Mutta silloin alussa oli heidän huomiokykynsä siksi pieni, että kauan piti tehdä huomioita jossain asiassa. Ja eläimiä oli vaikea opettaa. Mutta nyt meidän manvantarassamme voi eläimiä opettaa miljoonia kertoja helpommin, kuin mitä niitä olisi voinut opettaa kuumantarassa. Se on sentähden helpompaa, että eläimillä on kiinteä ruumis. Silloin oli heidän keskityskykynsä nollan arvoinen. Jos heidät herätti valveille, saattoi valveilla-olo kestää kauemmin, ja silloin muodostui vähän erilainen tila. Ihmiset rupesivat pitämään vähän enemmän huolta eläimistä ja herättivät siten niissä kiintymystä itseensä sekä myös ihailua, palvontaa, rakkautta. Ja tämä rakkaus on ihmeellinen voima maailmankaikkeudessa, se on suuri luova voima. Ja se voima sai aikaan, että eläinkunta aivan kuin nousi huokaukseen ylöspäin, korkeuksia kohti. Oli niinkuin heidän astraaliruumiinsa olisi rukoillut jotakin, ja silloin tuli apua eräiltä korkeilta enkeleiltä, esim. Serafimeilta, heiltä, jotka olivat ottaneet edesvastuun päälleen. Ja he saivat aikaan silloin salaisen yhdyssiteen meidän manvantarassamme korkeimman voiman ja tuon astraaliruumiin välillä, aivan kuin jonkinlaisen väliasteen ylhäältäpäin, niin että näissä heräsi minuustajunta. Että se heräsi astraaliruumiissa, on kyllä vähän väärin sanottu, mutta tuossa astraaliruumiissa oli huokaus, siinä oli jotain

noussut ylöspäin, ja Serafimein avulla näiden hengestä jotain yhtyi tuohon huokaukseen, rukoukseen.

Tämä taivaan ja maan yhtymä sai aikaan minätajunnan, hengen, meidän monadimme vapautumisen, niin että minätajunta myös heijastui astraaliruumiiseen. Se ei yhtynyt, vaan se jäi sen pinnalle ja otti sen ikäänkuin syliinsä. Ja minätajunta ulkopuolella meidän monaadiamme saattoi vaikuttaa, nim. se puoli, jota me kutsumme ajatukseksi. Ajatus alkoi silloin, ja siis ne olennot, ne eläimet, joissa tuo taivaan ja maan avioliitto tapahtui kuussa, tulivat persoonallisiksi olennoiksi ja persoonallisiksi eläimiksi. Ja niin pian, kuin ne tulivat ajatteleviksi, tajunta ja minuudet heitettiin tuon probleemin eteen: minkä kuvan nyt valitsette? Sillä nyt uusi pieni minätajunta, tajuinen ajatteleva minuus, joutui yhteyteen luonnon taikavoiman kanssa. Silloin sen tehtävä oli valita joku ajatuskuva elävästä aineesta. Kuva nousi tajuntaan sentähden, että se aine, jota minä osaa käyttää ja jonka minä saa työ- ja taistelukentäkseen, on elävää. Se on taikavoimaa, joka ei suinkaan ole aivan neutraalisessa tilassa, vaan jota taikavoimaa on niin paljon muovailtu, että se kelpaa. Se on saatu dynaamisilta, enkeleiltä, sentähden on se aivan elämää ja luo yhtämittä kuvia.

Nyt me sitten pieninä ajattelevina minuuksina jouduimme yhteyteen tuon taikavoiman kanssa. Ja meillä itse asiassa olisi hirveä työ ja olisimme hukassa, jos olisimme jääneet vain astraaliruumiin siemenen kanssa, jonka saimme ja olisimme olleet pakoitettuja muodostamaan siitä jotain ajatus- ja sielusisältöä. Se on aivan mahdotonta. Sentähden emme ihmisinä voineet jäädä näihin eläinmuotoihin, vaan täytyi saada levätä ja odottaa tilaisuutta, että saisimme syntyä ihmismuotoihin. Ja sen teimme tässä nykyisessä maanpinnanvarjossa, tällä Tellus-planeetalla. Ja meidän varsinainen työskentelymme astraaliruumiissa on siis tapahtunut ja yhä tapahtuu tällä

planeetalla, tässä maamanvantarassa ja tässä neljännessä luomispäivässä. Ja suunnaton on meidän työmme ollut ja yhä on. Ja me olemme aivan keskellä sitä työtä, sillä me olemme täällä luomassa mentaali-, ajatusruumista. Meillä ei ole muuta kuin astraaliruumis ja sen olemme saaneet lahjaksi, ja nyt on meidän muovailtava astraalis-mentaalin ruumis. Sentähden emme tee eroa astraali- ja mentaaliruumiin välillä, koska ne eivät ole kaksi erilaista ruumista. Me emme voi jättää pois koko astraaliruumista ja olla vain mentaaliruumiissa. Me emme voi sillä tavalla jakautua kahtia, että toinen vaan tuntee ja toinen yksinomaan ajattelee, vaan koko meidän ajatusruumiimme on myös tuntemista. Se ei ole kaksi eri asiaa, vaan tunneruumis tehdään ajatusruumiiksi, mutta sillä tavalla, että tunne säilyy ajatuksessa, tunne, joka tehdään ajatukseksi, mutta ei tunteettomaksi, vaan ajatukseksi, joka sisältää tunteen. Me tunnemme, että suuret aallot käyvät meidän ruumiissamme, ja meidän auramme on kovasti liikkeessä, jos me esim. suutumme. Mutta samalla on ajatuksia tuon suuttumuksen yhteydessä. Mutta jos ihminen ei hillitse suuttumustaan, niin ei hän hillitse ajatuksiaanakaan. Kuta enemmän hän oppii hillitsemään suuttumustaan, sitä enemmän hän on tekemisissä ajatuskuvien kanssa ja osaa järjestellä ja kehittää niitä, ja lopulta herättää sellaisia ajatuskuvia, ettei hän suutu. Ajatuskuvia herää, mutta hän pysyy rauhallisena, koska hän on sanonut, että sellaisia tunteita, kuin suuttumus, ei hänen tarvitse tuntea. Ajatuskuvia herää, ja hän katselee, mikä niistä tekee hänet paremmaksi. Ajatuskuva voi olla sellainen, että se sanoo: ”anna anteeksi“ – ja hän antaa anteeksi. Silloin ne eivät ole personallisia, alempia ajatuksia eivätkä tuntemattomia, koska ne ovat tulleet hänen omakseen, kun ne heräävät ulkomaailman tapausten yhteydessä. Se ei ole ilman tunnetta, vaan se on rakkautta uhkuva tunne ja aivan rauhallinen. Se sanoo: ”anna anteeksi“

ja näkee kaiken sen, mikä siitä seuraa ja riemuitsee aivan kuin näkymättä. Hänessä ei ole aaltoilua, vaan hienoa, sublineeratua tunnetta.

Ei siis olisi todellista ajatusta, ellei olisi tunnetta. Ihminen on oppinut tuona pitkänä aikana, että se, mikä on hänellä omaa, on tunne. Hän ei ole sellainen, että hän olisi vaan pelkää ajatusta, vaan on kolmiyhteinen olento, jossa on kaikki kolme: tunne, tahto ja tieto eli ajatus. Ja tunne on niin tärkeä, että se tässä neljännessä, Tellus-manvantarassa, määrääjänä. Ihminen kyllä voi ajatella mitä tahansa. Me olemme lukeneet kirjoja ja älykkäissä mielikuvissa voimme tulla rikkaiksi ja ajatella loogillisesti, mutta erehdymme kauheasti, jos luulemme, että ajatus on meitä itseämme. Se ei ole meitä itseämme, ja ajatus on epäinhimillinen, ellei siinä ole tunne mukana, vaikka kuinkakin hiljaisena. Ja jos ihminen löytää itsestään vaan suuria ja kauniita tunteita, jos hän tahtoo vain sitä, mitä hän kaikista parasta tuntee ja tahtoo sen sovittaa kaikkien hyväksi, silloin meidän täytyy kumartaa sellaisen ihmisen edessä. Mutta useimmat ihmiset huomaavat, että heissä on kaikenlaisia muita tunteita, on persoonallisia, epätäydellisiä tunteita. Mutta näistä kaikista ihminen oppii puhdistamaan itsensä. Näistä astraalisista tunteista ihminen oppii muovailemaan itsellensä mentaalisia ajatuksia, ja siinä määrin, kuin siihen yhtyy korkeampi tunne, siinä määrin hän inhimillisesti kehittyä. Ja se on meidän tehtävämme tässä manvantarassa.

Jos me tutkimme esim. unielämää, niin me huomaamme, kuinka ihmisen sielu on juuri sillä tavalla rakennettu. On tehty esim. niin, että kun ihminen nukkuu, niin on asetettu hänen nenänsä eteen hajuvettä, hän saa haistaa esim. hyvää jasmiinin tuoksua ja sitten hänet herätetään. Hän on hyvin pahoillaan ja sanoo: ”miksi herätitte minut, olen ollut niin ihanassa paikassa, jossa oli vaan kaikkea sellaista, joka tuoksui ihanasti.“ Tämä

osoittaa, että ihmisessä astraalinen tajunta voi olla spontaaninen.

Nyt, kun ihminen on tullut tälle Tellus-manvantaralle, on hän jo tullut sellaiseksi, joka tuntee kaikkea luonnollista. Sehän on luonnollista, kun ihminen esim. tuntee hyvän kukkaistuoksun, niin että hän kuvittelee olevansa jossakin ihanassa puutarhassa. Me näemme, kuinka persoonallinen minä on dramaattinen ja esteettinen, se ei tyydy minkälaiseen ajatuskuvaan tahansa. Itsestään meillä on hyvä perintö, ja enkeleiltä olemme saaneet taipumuksen hyvyyteen, kauneuteen ja totuuteen.

Jos me menemme esim. yöllä pimeään metsään ja kuljemme siellä, niin jokainen meistä on tehnyt sen havainnon, että katsellessamme ympärillemme näemme ikäänkuin merkillisiä näkyjä: tuossa näyttää olevan aivan kuin joku ihminen, joka odottaa meitä ja tuossa joku kummitus, ja kaikenlaisia ajatuskuvia nousee itsestään meidän tajuntaamme. Kuta enemmän järkeä meissä on, sitä enemmän niitä nousee. Emme tahdo uskaltaa ollenkaan kulkea metsän läpi. Toiselta puolen, kuta rohkeampia olemme, sitä rohkeammin voimme metsään lähteä.

Mutta tuo, että toinen voi niin herkästi kuvitella, osoittaa, millä tavalla meidän käyttövälineemme toimivat itsestään. Ja se ihminen taas, joka ei kuuntele niitä, hän näyttää, millä tavalla hänen minätajuntansa voi hillitä näitä käyttövälineitä.

Pikakirj. Elli Peitso ja Anja Helle.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Ihmisen synty*, 1950.